Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15. Juni 1898. 47de Aargang.

Tale af Præsident Wilford Woodruff,

holdt i Salt Lake City den 7. April 1898.

Efter Præsident Woodruffs Ønske læste Præsident Cannon det første Afsnit af Lærdommens og Pagtens Bog, hvorefter Præsident Woodruff fremstod.

Jeg ønsker de Helliges Opmærksomhed og Forbønner, som ere forsamlede ved denne Lejlighed. Jeg har været syg; mit Legeme har været meget svagt i den sidste Maaneds Tid, og indtil Dagen før troede jeg ikke, at jeg vilde blive i Stand til at overvære denne Konference. Jeg har følt mig velsignet ved at være samlet med Eder og ønsker nu at tale lidt til Eder, maaske om nogle forunderlige Ting. Jeg føler mig paavirket til at tale noget om mig selv og til at give en lille Skildring af mit eget Liv, fordi det, som jeg ønsker at sige, førend jeg slutter, nærmest er henvendt til den opvoksende Generation i Israel. Det er vel muligt, at mine Bemærkninger ville lyde noget forunderlige for mange undtagen for de Sidste-Dages Hellige, dog maaske ogsaa for nogle af dem.

Jeg tror, at den Gang, jeg blev født, var Djævelen bekjendt med, hvad jeg skulde blive beskikket til at udføre; thi fra den Dag af og til nu have to Magter fulgt mig, den ene for at dræbe mig, den anden for at bevare mig. Jeg staar her i Dag for Eder med et sundt Udseende for en Mand paa 91 Aar, og dog staar jeg frem for Eder med et Legeme, i hvilket næsten hvert Ben har været brækket undtagen min Ryg og min Hals. En Magt har forfulgt mig gjennem Livet for at tage mit Liv. Da jeg var tre Aar gammel, faldt jeg i en stor Kjedel kogende Vand, som lige var tagen fra Ilden. Min Bedstemoder trak mig op, og jeg mistede al Huden undtagen paa mit Hoved og mine Fødder. I flere Maaneder var jeg indsvøbt i Bomuld og Olie; det var Begyndelsen paa mine Besværligheder. Da jeg var tolv Aar gammel, druknede jeg; i alle Tilfælde laa jeg i 30 Fod Vand, dybt nok til at drukne hvem som helst. Efter flere mislykkede Forsøg blev jeg trukket op af Vandet. Dette skete i Farmington Mølledam. Jeg var saa nær Døden,

som det vel er muligt. Jeg laa paa Ryggen og saa Solens Lys udslukkes, og gjennemgik enhver af de Fornemmelser, som en Mand føler, naar han er ved at drukne. Efter en Times Arbejde blev jeg bragt til Live igjen. Jeg skal ikke gaa ind paa Enkelthederne af disse Ting, men flere Gange i mit Liv har jeg gjennemgaaet det, der maa betegnes som Døden. Femten Aar gammel var jeg ude i en af Connecticuts Snestorme. Jeg gik fire Mil gjennem en Skov til et aabent Land og søgte efter et Sted, hvor jeg kunde finde Læ for Stormen og Hvile. Der var kun i en Mils Omkreds et Hus — det var Fattighuset, hvilket var ca. 400 Fod borte. Manden i dette var gaaet op paa et Loftskammer for at hente noget Medicin til en syg Kvinde; ved at se ud af Vinduet saa han mig krybe ind i en stor, hul Træstamme. Han vidste bedre end jeg, hvad Følgerne vilde blive deraf; han tog sin Hest og sin Slæde og kom hen til mig; da han kom, var jeg allerede faldet i Søvn, men han frelste mit Liv. Da jeg var fjorten Aar gammel, blev jeg bidt af en stor, gal Hund og var lige ved at dø, men gjorde det ikke. Saaledes blev det ved, indtil jeg nu kan sige, at jeg har brækket begge Benene, et endogsaa to Gange, brækket begge mine Arme, Brystbenet, flere Ribben og i det Hele taget gjennemgaaet en haard Erfaring, i det Mindste for en Mand, som var kaldet til at prædike Evangeliet. Jeg er Møller af Profession og har to Gange været i Vandhjulene med Vand over Hovedet; jeg troede, at jeg vilde være bleven dræbt enten i det ene eller det andet af dem, men jeg led ingen Skade.

Den beskyttende Magt har ledsaget mig paa hele min Livsvandring; den har været med mig paa mine Missioner ude saa vel som hjemme; den har fulgt mig indtil nærværende Dag, og jeg har været anbragt paa mange forskjellige Steder.

Jeg blev ordineret til at indvie Templet i Salt Lake City halvtredsindstyve Aar, førend det blev indviet. Jeg vidste, at jeg skulde leve og indvie det, og saa skete det. I min Barndom nærede jeg et levende Ønske om, at en Profet eller en Anden vilde lære mig Kristi Evangelium saaledes, som Apostlene fordum lærte det, hvilket jeg kunde læse om i det nye Testamente. Jeg nærede disse Ønsker med hjærtelige Følelser, og efter den første evangeliske Tale, som jeg hørte, bleve jeg og min ældste Broder døbte. Snart efter rejste jeg til Kirtland og var sammen med Guds Profet i Zions Lejr. Jeg saa Guds Handlemaade med ham; jeg saa Guds Kræfter følge ham. Jeg saa, at han var en Profet. Det, som paa denne Mission blev aabenbaret til ham ved Guds Kraft, var af stor Værdi for mig og for Alle, som modtoge Instruktioner fra ham. Jeg vil nævne en Begivenhed. Kort Tid før vi ankom til Missouri, kaldte Joseph Lejren sammen, og her profeterede han til os og sagde os, hvad vi skulde gaa i Møde. Han sagde os Aarsagen, hvorfor Trængsler laa for os; han sagde: „I betragte mig som En af Eder selv; I have ikke tilfulde fattet min Stilling over for Gud, men der er Tugtelse i Vente for denne Lejr." Han sagde os, at det skulde vederfares os, fordi vi ikke havde været lydige mod hans Formaninger. Da vi en Time efter landede i Missouri og rejste vore Telte ved Mr. Burketts Ejendom, begyndte en Mand at falde her og en anden der, og efter nogle Øjeblikkes Forløb laa et Dusin Mænd udstrakte paa Tæpper, lidende af Kolera. Da Joseph saa dette, følte han Medlidenhed med dem, og han og

Broder Hyrum lagde deres Hænder paa Broder Carter, den første Mand, som var bleven syg; men næppe havde de gjort dette, førend de selv bleve angrebne og maatte Begge forlade Lejren. Han sagde senere: „Jeg sagde Eder, hvad der vilde ske, og da Sygdommen kom, udrakte jeg min Haand for at standse den, men havde nær selv faldet for den." Denne Mission var af stor Interesse for mig.

Jeg ønsker at sige her, at uagtet denne Magt altid har søgt at tilintetgjøre mig, har jeg dog, siden jeg annammede Evangeliet, altid haft Guds Kraft med mig. Der er en Ting, som jeg vil sige til Israel, førend jeg slutter. Guds Aand har altid sagt mig, hvad jeg skulde gjøre, og hvad jeg skulde undlade at gjøre. Imedens den Onde har haft Magt til at pine mit Legeme meget alvorligt, har en Kraft altid fulgt mig, som har bevaret mig under alt dette. Naar som helst den Hellig-Aand har ledsaget mig og tilhvisket mig, hvad jeg skulde gjøre, har jeg gjort det. Ved at have lyttet til denne stille Røst er jeg her i Dag, og der er to Grunde, hvorfor jeg er her. Da jeg kom tilbage fra Pioner-Rejsen, ønskede Præsident Young, at jeg sammen med min Familje skulde rejse til Boston og vente der, indtil jeg havde samlet alle de Hellige fra Ny-England og Kanada, og føre dem til Zion. Jeg rejste om Foraaret, som han havde sagt mig, og tog min Familje med. En Aften kom vi til en af Brødrenes Huse i Indiana, og vi vare flere i Selskab; Orson Hyde havde et Forspand saa vel som jeg, og vi kjørte ind i en lang Gaard; jeg satte min Vogn i seks Tommers Afstand fra hans. Jeg havde min Hustru og mine Børn hos mig. Ved et Egetræ paa den anden Side, hvor vi havde lejret os, bandt jeg mine Dyr og gik selv til Sengs i Vognen. Som jeg lagde mig ned, hviskede Herrens Aand til mig, at jeg skulde staa op og flytte Vognen. Jeg spurgte ikke Herren om hans Mening med dette, men gjorde, som det var mig sagt. Den samme Aand bød mig gaa og flytte Dyrene bort fra Træet; dette gjorde jeg ogsaa, og paa min Hustrus Spørgsmaal, hvorfor jeg gjorde dette, svarede jeg, at det vidste jeg ikke. Jeg havde næppe været i Seng i tyve Minutter, førend der kom en Hvirvelvind og bortrykkede Træet, som maaske havde staaet der i 50 Aar, splintrede Stammen og fejede den gjennem begge Hegnene, imellem hvilke min Vogn stod. Den rørte slet ikke ved Broder Hydes Vogn, men vilde have knust mig og min Familje, dersom jeg ikke havde lyttet til Aandens Røst. Efter at have tilbragt to og et halvt Aar i Ny-England og Kanada med at samle de Hellige vendte jeg tilbage med det sidste Selskab fra Boston. Vi landede i Pittsburg i Mørkningen, og da vi ikke vilde standse, men fortsætte Rejsen til St. Louis, gik jeg ned til en Damper, som havde Dampen oppe til at gaa, og spurgte Kaptajnen, hvormange Passagerer han havde. „Tre Hundrede og halvtredsindstyve," var Svaret. „Har De Plads til et Hundrede til?" „Ja." Jeg vilde netop sige til ham, at vi vilde gaa ombord, da Aanden i det Samme sagde til mig: „Gaa ikke ombord paa Damperen, hverken Du eller Kompagniet." Jeg adlød og gik ikke ombord paa Skibet, men ventede til næste Morgen; jeg havde lært noget af den sagte Røst. En halv Time efter, at Dampskibet var afgaaet, gik der Ild i det. Det var en mørk Nat, og ikke en eneste Sjæl blev reddet. Dersom jeg ikke havde været lydig imod denne indre Formaning, vilde trettende Ward ikke have haft en Atwood til Biskop, og Leonard W. Hardy

vilde heller ikke have været Biskop i Kirken; thi baade de og deres Familjer vare med mig tilligemed Broder Samuel Hardy, som bor i St. George og er mere end 91 Aar gammel. Kun en Gang i mit Liv har jeg været ulydig imod denne Aand, og det var paa Grund af Andres Ønske, men dette havde nær kostet mig Livet. Jeg kjender denne Aand; den er ikke som Stødet af en Trompet eller som Torden og Lynild, men det er som en sagte, stille Stemme til mig. Hele Livet fra min Barndom af er jeg bleven ledet og kontrolleret af denne Aand; mine Missioner have været ved Aabenbaringens Aand. Den samme stille Hvisken bød mig at gaa til Fox Islands. Det var paa den Tid, da der fandt et stort Frafald Sted i Kirtland, at Herrens Aand sagde til mig: „Find en Medarbejder og gaa til Fox Islands. Jeg kjendte ikke mere til Fox Islands end til Kolob, men jeg gik alligevel derhen og døbte et Hundrede, som jeg bragte med mig op til Zion. Det var paa disse Øer, at jeg modtog et Brev fra Joseph Smith, hvori han meddelte mig, at jeg ved Aabenbaring var kaldet til at indtage en af de Tolvs Plads. I kunne læse det i Pagtens Bog. Dette var allerede aabenbaret til mig, førend jeg modtog Brevet fra Joseph, men jeg følte mig ikke opfordret til at omtale det til nogen Dødelig; thi jeg følte, at det var min Pligt at beholde saadanne Ting hos mig selv. Jeg har erfaret igjennem mit Liv og mit Arbejde, at naar som helst jeg er bleven paavirket af Herrens Aand til at udføre Noget, da har det altid været godt at gjøre saa. Jeg er bleven bevaret ved denne Kraft. Den fulgte mig, da jeg rejste til Herefordshire. Jeg prædikede sammen med Broder Cordon hver Aften, og en Aften, da vi holdt Møde i Byen Hanley i Staffordshire, sagde den sagte Stemme til mig: „Dette er det sidste Møde; som Du kommer til at overvære her i mange Dage.“ Jeg sagde det til Forsamlingen, saa snart jeg kom op for at tale, og de bleve meget forbausede og spurgte mig, hvor jeg skulde hen; jeg svarede, at jeg vidste det ikke. Da jeg gik til Herren og spurgte ham, hvad han ønskede af mig, sagde han til mig, at jeg skulde gaa Syd paa. Det var alt det Svar, som jeg modtog. Jeg kjørte 80 engelske Mile Syd paa med Postvognen, og det første Hus, jeg gik ind i, var John Benbows. Jeg havde næppe været femten Minutter i hans Hus, førend jeg forstod, hvorfor Herren havde sendt mig dertil. Der var nemlig her et Folk, som var traadt ud af Methodist-Kirken, og som havde sluttet sig sammen og kaldte sig selv „de forenede Brødre“. De ventede paa Messias Komme og paa, at Kristi Evangelium, saaledes som det var forkyndt i fordums Dage, skulde blive gjengivet til Jorden. Efter 30 Dages Forløb indlemmede jeg over 2,000 Sjæle i Kirken samt 50 Præster, og alle deres Forsamlingshuse vare nu i mine Hænder. Der blev ikke blæst i Basuner angaaende dette; Herrens Aand bød mig at gaa dertil, og da jeg kom der, saa jeg, hvorfor jeg var sendt.

Der kunde maaske siges mere angaaende disse Ting, men nu ønsker jeg at sige til denne Forsamling, til Israels unge Mænd og til Israels Ældster samt til alle vore Missionærer, at den Dag er kommen, da Himmelens Gud har krævet af mig, som Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, at sige til Eder, at det er Herrens Ønske, at I skulle tage denne Kurs; søg at faa Guds Aand, naar I gaa ud paa Mission, eller hvor som helst, og naar I have modtaget den, da ere I beskyttede, og I ville netop gjøre, hvad

Herren ønsker I skulle. Jeg har følt mig stærkt paavirket til at sige dette til denne Konference; thi hvad kunne vi gjøre foruden Aabenbaring? Vi kunne ikke uden den gjøre Guds Vilje eller udføre det, som han ønsker af os. Vi ville ikke gjøre os skyldige i nogen Fejltagelse, dersom vi vedblive at tage denne Kurs. Herrens Aand følger Apostlene og Israels Ældste, naar de ere oprigtige og trofaste. De opvoksende Israels Slægter skulle arbejde paa at erholde Guds Aand; søg at faa den inden i Eder, da vil den stedse paaminde Eder.

Dette er en Aarsag, mine Brødre og Søstre, hvorfor mit Liv er blevet bevaret. Nu vil jeg nævne en anden, som ganske vist er min egen Anskuelse. En Grund, hvorfor jeg er her i Dag, er, fordi Herren har udvalgt de Svage til at prædike Evangeliet, til at udføre sit Arbejde og til at opbygge sit Rige. Jeg tror ikke, at Herren nogen Sinde har haft et svagere Redskab paa Jorden til at arbejde for sig end mig selv. Den Almægtige ved, at siden jeg er bleven et Medlem af denne Kirke, har jeg ikke et eneste Øjeblik tillagt mig selv Æren for mit Arbejde, min Medvirkning eller nogen som helst anden Ting. Hvorfor? Fordi jeg vidste, at det er kommet fra Gud og ikke fra mig. Og ikke nogen anden Mand, som har været beskjæftiget i dette Arbejde, har haft nogen Kraft fra sig selv. Denne Kraft, hvorved vi have været i Stand til at udføre det Arbejde, som har været fordret af os, er kommen til os fra Gud.

Der kommer en Forandring over Jorden; der kommer en Forandring over den kristne Verden, og den er nær for Haanden. Læs Aabenbaringerne i Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog, som hentyde til vore Dage og Slægterne før Menneskets Søns Komme. Krig er en af Ulykkerne, som henhøre til den Generation, hvori vi leve. Det vil komme, og ingen Magt under Himmelen kan forhindre det. Hvem kan ikke aabne Øjnene og se Bevægelse i Tingene rundt omkring os? Læs Aabenbaringerne — den Aabenbaring, som Broder Cannon nylig læste, og de andre i disse Bøger. Himmelens Gud har udrakt sin Haand for at sætte disse Ting i Udførelse, som I have læst om, og de ville komme lige saa sikkert, som Gud lever. Ingen Magt paa Jorden, ingen Magt under Jorden eller noget som helst andet Sted, kan forhindre Opfyldelsen af disse Ting, og de staa for Døren.

Jeg ønsker, at de Sidste-Dages Hellige skulle frembære Guds Sag og Rige med Kraft. Mange have søgt at omstyrte Mormonismen; de have drevet vore Folk ud fra deres Lande; de have forfulgt os, plaget os og dræbt Nogle for Guds Ord og Jesu Vidnesbyrds Skyld. Men dog have de ikke derved forstyrret Guds Hensigter. Gud har i sin Barmhjertighed og Visdom ledet dette Folk til disse Bjærgenes Dale. Gud har bestemt, at Zion skal oprettes her. Her er Tabernaklet, som Profeterne omtalte som et Ly for Storme og Vinde. Disse Templer ere byggede her i Opfyldelse af Profetierne. Herren hædrede Præsident Young ved Oprettelsen af disse Ting; han levede længe nok til at indvie Hjørnestenen til dette Tempel, i hvilket de Sidste-Dages Hellige indgaa og befri deres Venner fra Fængsel og udføre Guds Hus' Ordinancer for dem i Opfyldelsen af de gamle Profetier, der talte saaledes, som den Hellig-Aand drev dem, nemlig, at Herren i de sidste Dage, naar Riget var hans og Zion var oprejst, vilde bringe Frelsere op paa Zions Bjærg.

„Synger med Fryd, I Himle! og fryd Dig, Du Jord! og I Bjærge, raaber med Frydesang! thi Herren trøster sit Folk og forbarmer sig over sine Elendige.

Men Zion sagde: Herren har forladt mig, og Herren har glemt mig.

Kan vel en Kvinde glemme sit diende Barn, at hun ikke forbarmer sig over sit Livs Søn? om ogsaa de kunne glemme, da vil jeg dog ikke glemme Dig.

Se, jeg har tegnet Dig i mine Hænder, Dine Mure ere bestandige for mig." (Esajas 49, 13—16.)

Alt det, som er bleven sagt angaaende Zion, vil opfyldes, og I og jeg ere i Dag Vidner til disse Ting.

Vi ere her for at opnaa Frelse og evigt Liv. Vi ere her for at erholde disse store Velsignelser, som Guds Hellige have erholdt i alle Tidsaldre, naar de have været lydige mod Guds Befalinger. Ville vi blive skuffede? Nej, vi ville ikke, dersom vi gjøre vore Pligter. Evangeliet er det samme i Dag, som det var i Frelserens Dage. Kristi Evangelium har altid været upopulært; tag Kristus selv, hvor var der i de Dage en mere upopulær Mand i Verden end Frelseren? Og hans Apostle vare upopulære; de bleve ihjelslagne for Guds Ords og Jesu Vidnesbyrds Skyld.

Ikke desto mindre var Jesus Guds Søn, og Farisæerne og Saducæerne samt alle de andre Sekter, som strede imod, ville blive fordømte, og nogle af dem ville blive nedstyrtede til Helvede, men han bliver Verdens Frelser og modtager den Hæder og Glorie, som hans Fader har bestemt for ham. Jeg ønsker i Særdeleshed, at de unge Mænd ville erindre disse Ting. De, som gaa paa Mission, maa ikke forsømme det; hvis I ikke have den Hellig-Aand med Eder, naar I gaa ud og prædike Evangeliet, kunne I ikke udføre Eders Pligter, men naar I have den med Eder, da blive I bevarede; gaa, hvor I vil, og Eders Ord ville have Indflydelse paa de Oprigtiges og Ydmyges Hjærter.

Brødre og Søstre, jeg takker Herren for, at Alt er saa vel med os, som det er; jeg takker Gud, fordi vi ere i Besiddelse af denne Stilling i Bjærgenes Dale; her ere vi sikre. Under Indvielsen af dette Tempel saa jeg Guds Straffedomme, som holdtes rede til at udgydes over denne Generation, og de ville komme. Jeg læste forleden om en frygtelig Vandflod; hvem har hørt om en saadan Flod i Amerika før? Disse Straffedomme og Trængsler tiltage paa Jorden, og de ville tiltage, indtil denne Skueplads har undergaaet en Forandring. Jeg beder Gud, min himmelske Fader, at velsigne os Alle og inspirere vore Hjærter samt aabne vor Forstands Øjne, saa at vi kunne forstaa vor Stilling og Ansvaret, som paahviler os. Himlens, Jordens og Helvedes Øjne vaage over os; de Ondes Øjne hvile paa os; de arbejde paa at ødelægge os, men de have ikke Magt til at gjøre det. Vi ere i Guds Hænder; han holder Nøglerne til Jordens Indvaaneres Skjæbne, og han vil velsigne de Retfærdige, lige meget hvem de ere, eller hvor de ere. Jeg er taknemlig for at have hørt de Lærdomme, som ere blevne fremsatte i denne Konference af Israels Ældster. Jeg glæder mig ved den Fremgang, Kirken har nydt ude i det forløbne Aar. Siden denne Kirke blev organiseret, er der ikke noget Aar indlemmet saa mange Medlemmer i den som i det forbigangne, og her hjemme ere ogsaa mange blevne tillagte. Vore Søstre have arbejdet med Trofasthed i Børneklasserne, i de Fælles Uddannelses-Foreninger og paa hvilket som helst

Omraade, hvor de ere blevne kaldte til at arbejde. Herren velsigner dem, og de gjøre meget Godt. Søndagsskolerne have ogsaa haft god Tilgang; de have nu over 100,000 Medlemmer. De Unge Mænds og Kvinders Forening har som sagt ogsaa vunden megen Tilslutning; omtrent 13,000 nye Medlemmer ere Resultaterne af deres Arbejde i det sidste Aar. Herren velsigner dem, som arbejde iblandt dem. Dersom vi kunne frelse en Sjæl fra Døden, hvor store Velsignelser ville vi da ikke nyde med denne Sjæl? Ligesom Herren sagde til Oliver Cowdery: „Og om det skulde ske, at I maatte arbejde alle Eders Dage med at raabe Omvendelse til dette Folk, og kun bragte en Sjæl til mig, hvor stor skal da ikke Eders Glæde være med ham i min Faders Rige?" Vi maa fortsætte i dette Arbejde med at frelse Menneskenes Sjæle. For saa vidt vi gjøre dette, vil Guds Velsignelser blive os tildelte. Zion maa enten sejre eller falde. Hvilket skal det blive? Kristi Evangeliums Forkyndelse begunstiger Zion. Alle Aabenbaringerne, som hentyde til denne Dag, ere til Zions Fordel og til at forberede Vejen for Menneskenes Søns Komme; og Zion vil sejre og straale.

Gud velsigne Eder En og Hver. Lad os udføre vore Pligter og søge at ophøje vor Religion; thi naar vi da have udstridt, vil det volde os Glæde. Det er bedre at være med Herren end med nogen Anden. Jeg ønsker at frelses og at mødes med mine Forfædre og mine Venner, som jeg her har arbejdet for at forløse, de, som aldrig have hørt Evangeliet i deres Dage. Gud har overgivet os dette Privilegium, og vi have Ældster i Israel, som arbejde i disse Templer Dag efter Dag for Menneskenes Børns Frelse. Vi ere blevne velsignede i dette Arbejde, og vi ville stedse blive velsignede; naar vi gaa paa den anden Side Sløret, er der ikke en af os, som ikke vil nyde Glæde af det Gode, som vi have gjort. Jeg føler til at velsigne de Sidste-Dages Hellige, saa langt som min Magt strækker sig. Vore Døtre og vore Mødre arbejde for Israels Frelse paa deres Maade, og ligeledes arbejde Israels Ældster paa deres Maade. Men vi ønske at tiltage og vedblivende tiltage, indtil vi have Magt paa Jorden til at opsamle alle de Oprigtige og Ydmyge. Gud velsigne og lede os Alle paa Sandhedens og Retfærdighedens Sti for Kristi Skyld. Amen.

Tankesprog. Glem, hvad Godt Du har gjort, og gjør noget Bedre.

Bagvaskere ere særlig tilbøjelige til at kritisere de Dyder, de ikke selv ere i Besiddelse af.

Fæld aldrig nogen overilet Dom; man vilde ofte give store Summer for at kunne tage de Ord tilbage, der saa let ere slupne os over Læberne.

Haabet er den straalende Fører, der leder os paa Vejen mod Lykken; Erindringen den venlige Aand, der senere fører os tilbage.

Vis Ærbødighed mod Højerestaaende, Mildhed mod Undergivne, Høflighed mod Ligestillede.

Den 15. Juni 1898.

Lær ved Eksempel saa vel som Forskrift.

Erfaringen har lært os, at Ingen med Virkning kan forkynde et Princip, naar Vedkommende ikke selv praktiserer det. En Søndagsskolelærer, som overtræder Visdomsordet, kan ikke lære det til sine Elever. Hvis han forsøger at gjøre det, saa fremstiller han sig for dem, der kjende hans Vaner, som en Hykler. Vi høre Tale om, at Lærerne, som besøge de Hellige i deres Hjem, ikke selv udføre de Pligter, som deres Stilling fordrer, at de skulle indprente de Familjer, som de besøge. Der siges, at de Brødre, der virke som Kredslærere, ikke Alle betale Tiende. Hvorledes nogen Mand i denne Stilling kan arbejde oprigtigt og samvittighedsfuldt, er vanskeligt at forstaa. En af de vigtigste Pligter, der paahviler en Lærer, naar han besøger de Hellige i deres Hjem, er at forhøre sig angaaende Betalingen af Tiende og Fasteofring o. s. v. Hvor kan en Mand udføre sine Pligter paa en rigtig Maade, naar han selv forsømmer disse Fordringer? Kan en Mand, som ikke holder sine Bønner, indskærpe de Familjer, han besøger, Vigtigheden af Bøn og de Velsignelser, som følge deraf? Kan en uærlig Mand lære Ærlighed? Kan en Mand, som lever et syndigt Liv, lære Andre at være hellige? Hver og En kan besvare disse Spørgsmaal for sig selv. Naar Menneskene føle Vigtigheden af deres Pligter i en saadan Grad, at de aldrig fejle i Udførelsen af dem, da ere de i Stand til at lære Andre deres Vigtighed og de Velsignelser, der følge dem, som udføre dem.

Et af de største Beviser for Menneskenes Tro paa Evangeliet er Betaling af Tiende. Naar Folket forsømmer denne Pligt, er det sikkert, at de tabe Troen og deres Nidkjærhed for Guds Værk og komme i den Stilling, hvor de blive kolde og ligegyldige og tilsidst tabe Guds Aand.

For nogle Aar siden var der mange Personer, som apostaserede paa Grund af forskjellige Prøvelser. En Mand, som er ganske godt bekjendt, og hvis nærmeste Bekjendte faldt i Mørke, forblev selv standhaftig i Kirken. Ved en vis Lejlighed udtaltes der Forundring over, at denne Mand ikke var bleven berørt af den samme Aand, ved hvilken nogle af hans Venner vare faldne. Præsident Young, som var til Stede, gav følgende Svar:

„Broder . . . . . . har altid været en nøjagtig Mand i at opfylde Tiendeloven; han har betalt sin Tiende fuldt ud; dette tilskriver jeg hans Frelse fra Apostasiens Aand, der angreb de Andre af hans Omgangskreds."

Dette var den Kjendelse, som Guds Profet udtalte angaaende denne Sag, og der er ingen Tvivl om Rigtigheden af denne Forklaring.

Mænd og Kvinder, som betale deres Tiende, binde sig ved at gjøre saaledes med stærkere Baand til Herrens Værk, og den Onde har mindre Magt over dem, end naar de forsømte denne betydningsfulde og vigtige Pligt.

(»Juvenile Ins .

Ankomst.

Efternævnte Missionærer ankom fra Zion den 30. Maj:

Frederick J. Holst og Louis O. Dorius fra Ephraim, Christian Steffensen fra Salt Lake City, Thomas P. Jensen fra Elsinore, Jacob W. Olsen fra Vernal og Joseph Nelson fra Mantua, Utah.

Vi byde disse Brødre hjerteligt velkomne.

Beskikkelse.

Ældsterne Frederick J. Holst og Joseph Nelson beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference.

Ældsterne Christian Steffensen og Louis O. Dorius beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste Jacob W. Olsen beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste Thomas P. Jensen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Alle under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afløsning.

Ældste Peter Erickson løses fra at arbejde i Skaane Konference med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 13. Juni.

George Christensen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Ældste Ole C. Jensens Død.

Atter har Herren i sin Visdom kaldet en af sine Tjenere bort fra denne jordiske Tilværelse efter fuldendt Gjerning her. Som meddelt i et Telegram i sidste Nummer af „Stjernen", afgik Ældste Ole C. Jensen ved Døden i Randers den 30. Maj af Lungebetændelse efter en Uges Sygeleje.

Han havde netop foretaget en længere Tur til det vestlige Jylland i Forening med Ældsterne M. Mickelsen og J. C. Breinholt og opholdt sig paa Tilbagevejen nogle Dage i Randers. Skjønt Rejsen til Tider havde været lidt anstrengende, befandt Broder Jensen sig dog ganske vel og havde glædet sig meget over den. Medens han overværede Søndagsskolen i Randers den 22. Maj, befandt han sig mindre vel og gik derefter til Sengs. I nogle Dage opholdt han sig paa Missionærernes Værelse, men da der ikke sporedes nogen Bedring i hans Tilstand,

flyttedes han til Søster Andersens Hjem i Nærheden, hvor han kunde faa bedre Pleje. Denne Familje plejede ham paa det Omhyggeligste og gjorde Alt muligt for at lindre hans Lidelser. En Læge tilkaldtes, som erklærede Sygdommen for at være Lungebetændelse i en betænkelig Grad. Broder Jensen blev fra Tid til anden salvet af sine Brødre, men hans Tilstand sank gradvis, og om Eftermiddagen den 30. Maj sov han roligt hen. Han var ved sin fulde Bevidsthed lige til det Sidste. Budskab sendtes her til Missionskontoret, og Meddelelse afgik straks til Liverpool og til Familjen i Zion. Præsident Christensen afrejste til Randers den 2. Juni, og Begravelsen fandt Sted om Eftermiddagen den 3. De Hellige i Randers havde faaet Tilladelse til at foretage Begravelsen, og Alt foregik paa den bedste og mest højtidelige Maade. Mødet holdtes i Salen Kl. 12,30; passende Salmer bleve afsungne, og følgende Brødre mindedes den Afdøde i varme og gribende Ord: M. Mickelsen, J. C. Breinholt, George Christensen, Lauritz Lauritzen, Dykes W. Sørensen og H. P. Nielsen. Liget blev baaret til Graven af 15 Ældster fra Zion, nemlig Missionspræsident George Christensen, Konferencepræsident H. P. Nielsen, Lauritz Lauritzen, M. Mickelsen, Hyrum Nielsen, J. C. Breinholt, Dykes W. Sørensen, Anton Andersen, Christian M. Mickelsen, Joseph L. Petersen, Peter S. Nielsen, Niels L. Andersen, Christian Steffensen, Louis O. Dorius og Frederick J. Holst. Ved Graven blev Salmen: „Nærmere Gud til Dig" afsungen, og Graven indviedes ved Bøn af Præsident George Christensen. Om Aftenen samledes de Hellige og mange Fremmede, og et udmærket Møde blev afholdt. De Hellige i Randers samt mange Fremmede have udvist stor Kjærlighed og Deltagelse under denne sørgelige Begivenhed. Maa Herren velsigne dem derfor!

Ældste Ole C. Jensen var bosiddende i Mayfield, Utah, hvor han efterlader Hustru og flere voksne Børn. Han ankom til Kjøbenhavn paa sin Mission den 25. December 1897 og beskikkedes til at arbejde i Aarhus Konference, hvor han mest har virket i Grenaa Gren. Han var ved sin Død omtrent 68 Aar gammel. Tilsyneladende nød han godt Helbred, indtil hans sidste Sygdom begyndte, og han var meget nidkjær og trofast i at arbejde for Herrens Sag.

Medens vi dybt føle Savnet af en god og trofast Broder og Medarbejder, vide vi dog, at med Broder Jensen er Alt vel. Han døde i Herrens Tjeneste, og hans Løn er sikker. Maa Gud velsigne og styrke Broder Jensens Familje i denne Sorgens Time!

Takskrivelse.

Salt Lake City, Utah, den 10. Maj 1898.

Præsident C. N. Lund,
Kjøbenhavn.

Undertegnede beder Dem om at skjænke mig Plads for nogle faa Linier i »Nordstjärnan« og i „Skandinaviens Stjerne".

I »Nordstjärnan« for den 15. Marts sidstleden finder jeg en Meddelelse om, at der er blevet rejst et smukt Mindesmærke paa min afdøde Mand, Anders

Björkmans Gravsted paa »Gustafs Församlings« Kirkegaard i Dalarne, Sverige, samt at Missionærerne, som arbejde i den skandinaviske Mission, have bekostet dette. Jeg er dybt rørt over denne deres Handling til Erindring om min elskede Husbond og deres Medarbejder i Evangeliet, og jeg vil herved frembære min hjærtelige Tak til dem for Alt, hvad de have gjort i denne Sag.

Maa Guds Velsignelse tildeles Alle, som stod min Mand bi under hans Sygdom og trøstede ham i de sidste Øjeblikke!

Eders Søster i Pagten
Augusta Björkman.

Uddrag af Korrespondance.

Af et Brev, vi nylig have modtaget fra Apostel Anthon H. Lund, gjøre vi angaaende Missionen i Palæstina følgende Uddrag, der sikkert vil være af største Interesse for vore Læsere.

London den 27. Maj 1898.

Præsident George Christensen.

Kjære Broder!

Jeg er just ankommen hertil fra min Rejse til Palæstina og er nu paa Vejen hjem. Vi havde en meget behagelig Tid; vi besøgte de Hellige og organiserede Kirken i dette Land mere fuldstændigt. Medens vi opholdt os der, havde vi den Glæde at lede 30 voksne Personer ned i Daabens Vande. De to sidste bleve døbte i Maries Dam i Jerusalem. Dette Besøg i det hellige Land var af største Interesse for os Alle. Selskabet bestod af fem Deltagere, hvoraf Nogle vare gode Sangere, og Zions Sange gjenlød atter blandt Judas Høje og Ephraims Bjærge.

Vi gjennemrejste hele Landet paa Kryds og Tvers og bleve velbekjendte med Landets og Folkets Karakter. Det er en mærkværdig Kjendsgjerning, at Jøderne samles her i stort Antal. De fortalte os, at det ikke var paa Grund af deres Religion, at de saaledes indsamledes, men paa Grund af et levende Ønske om at opslaa deres Bolig der, hvor deres Forfædre en Gang levede. De vide ikke, at de saaledes udføre Herrens Hensigter og følge hans Aands Inspiration.

Sultanen er bleven betænkelig ved denne store Indvandring og har forbudt Jøderne at bosætte sig i det hellige Land, men disse støttes af Penge, og i et Land, hvor „Bakschisch" er saa eftertragtet af Embedsmændene som der, er dette en Nøgle, der aabner Adgang for dem.

Med venligst Hilsen forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet,

Anthon H. Lund.

Filosofien af Evangeliet.

VI. Kapitel.

Det nye Testamentes Gyldighed, bevist ved indre Vidnesbyrd.

(Fortsat fra Side 176.)

Saaledes vare i Følge en vantro Skribents Antagelse de Kristne allerede den Gang temmelig talrige, og det lyder ligesaa urimeligt, at Constantin den Store samlede det nye Testamente, som om alle New Yorks Beværtere, Nævefægtere og Dagdrivere vare forsamlede i det store Tabernakel i Salt Lake City og sammensatte Aabenbaringerne i Lærdommens og Pagtens Bog, der allerede havde været antagne og troede af de Hellige i over 50 Aar.

Dersom vi paa den anden Side raadføre os med nogle eller alle de Manuskripter, der omtales af Mosheim, Neander eller Lardner i deres forskjellige Kirkehistorier, finde vi, at der var Tusinder, ja Millioner, som troede paa en Lærer, sendt fra Gud, der var fremkommen i Palæstina og havde lært den Religion, som de havde antaget, og udført vidunderlige Mirakler, saasom aabnet de Blindes Øjne, helbredet Spedalske og oprejst de Døde. De troede, at denne Lærer var bleven dræbt under Pontius Pilatus, en romersk Landshøvding, og atter oprejst fra de Døde, at han havde talt til flere Hundrede Mennesker og var gaaet ind og ud iblandt dem i henved seks Uger efter sin Opstandelse, at han var opfaren til Himlen i flere Vidners Nærværelse og havde lovet, at han vilde komme igjen i Himmelens Skyer, oprejse de Døde og dømme Enhver efter sine Gjerninger. Fremdeles beskikkede han tolv af sine fortrolige Stalbrødre til at prædike hans Religion til Verden; disse og deres Efterfølger døde efter en fjendsk Forfølgelse og efter at have gjennemgaaet forskjellige Torturer, men den Uforsagthed, hvormed de gjennemgik disse Trængsler, bevirkede, at et stort Antal opgav deres Afgudsdyrkelse og annammede Kristendommen trods Pøbelens Raserier og de romerske Loves Straffe. Siden efter, da Forfølgelsen havde ødelagt et stort Antal af dem, og efter at de havde tabt den guddommelige Myndighed og Præstedømmet, samledes de i forskjellige Raadsforsamlinger for at afgjøre deres Uenigheder. Disse, langt fra at give Troværdighed til det nye Testamentes Bøger, henviste derimod til disse Bøger som Beviser og Autoritet.

Vi finde atter 100 Aar før Constantins Tid en berømt vantro Skribent, men en Vellystning ved Navn Celsus, der omdisputerede det nye Testamentes Lærdomme, fordi de vare i Modstrid med hans sandselige Lyster, og i sine Værker henviser han hyppigt til det nye Testamente. Saa talrige ere hans Henvisninger, at Granskeren alene fra dem kan erhverve sig den kristne Religions vigtigste Kjendsgjerninger. Eftersom Paine anfører det nye Testamente for at latterliggjøre det, kan intet Menneske nægte, at en saadan Bog eksisterede paa den Tid, da han skrev, og Bemærkningerne, som Celsus gjorde, ere ligeledes sikre Beviser paa, at de Skrifter, han henviste til, bleve betragtede som Autoriteter paa den Tid, da han skrev. Alligevel har Celsus aldrig i sine Bøger kastet Tvivl paa Skrifternes Autoritet; aldrig

har han tvivlet om Evangelierne som historiske Bøger eller benægtet de Mirakler, der heri ere omtalte. Det kan ogsaa tilføjes, at den Student, der undersøger Celsus Værker, vil ophøre med at beundre vor moderne Skepticismes erklærede Visdom. De Indvendinger, som Hume, Voltaire, Hobles og Paine have gjort, ere hyppigst kun Celsus' Argumenter omforandrede i en moderne Stil.

Ved at gaa endnu et andet Hundrede Aar tilbage komme vi til den Tidsalder, da den berygtede Apostat Marcion levede. Flere af Apostlene vare i Live, da Marcion blev født, og hans Arbejder regnes at være fremkomne 20 Aar efter, at de sidste apostoliske Skrifter bleve skrevne. Efter at være bleven udelukket af Kirken var han storligen forbitret og sagde det Værste, han kunde, imod Kirken. Han rejste hele Vejen fra Sinope ved det sorte Hav til Rom, gjennem Galatien, Bythynien, Lille-Asien, Grækenland og Italien, netop de Lande, hvor Apostlene prædikede, og hvor Menighederne, som de skrev til, vare oprettede. Han bestræbte sig for at fravriste Skrifterne deres rette Forstaaelse, men forsøgte ingensteds at nægte deres Gyldighed. (Se Lardner Vol. IX. page 358.) I disse Værker af Celsus og Marcion have vi de største og mest utvivlsomme Beviser for, at netop Modstanderne antoge disse Bøger for at eksistere og for at være universalt antagne som Sandhed af de tidlige Kristne, allerede 20 Aar efter den Tid, da de vare skrevne, og af Kirkerne, som de vare bestemte for. Bogtrykkerkunsten var den Gang ikke bekjendt, og alle vigtige Lærdomme bleve skrevne paa Pergament, saa Bøger paa den Tid havde et temmelig kolossalt Udseende. Paa Grund heraf var det sandsynligvis, at Matthæus, Markus, Lukas og Johannes Evangelier almindeligvis vare sammenføjede i et Bind, kaldet „Evangeliet". Apostlenes Gjerninger, Epistlerne til Menighederne i Thessalonika, Galatia, Corinth, Ephesus, Philippi, Collosse, Peters første Brev og Johannes' første Epistel sammen med Brevene til Philemon, Timotheus og Titus udgjorde et andet Bind, kaldet „Apostlene". De øvrige Bøger af det nye Testamente, de, som bleve skrevne sidst, dannede i Reglen et tredie Bind og vare kjendte under Navnet „Apostoliske Skrifter". Dette Arrangement skadede ikke Meningen, men begunstigede den snarere ved at vise Forholdet mellem de forskjellige Bøgers Aarstal, indbefattende det nye Testamente.

Det er tydeligt, at Evangelierne ikke vare kopierede fra hinanden; der er nemlig ofte berettet forskjellige Begivenheder, og naar de meddele samme Hændelse, giver Hver sin Beretning af det, han har bevaret, og som dybest har paavirket ham. Denne Overensstemmelse mellem gjensidige, af hinanden uafhængige Personer er endnu mere mærkelig, eftersom deres Opdragelse, Profession og Rang var forskjellig, og de vare fødte i forskjellige Lande og skreve fra forskjellige Steder i Italien, Grækenland, Palæstina og Assyrien uden nogen Forbindelse med hinanden. Matthæus var en Tolder i Provinsen Galilæa, Markus en hebræisk Borger i Jerusalem, Lukas en græsk Læge fra Antiochia, Jakob og Johannes ejede en Fiskerbaad og sejlede paa Tiberias' Sø, Judas forlod sit Hjem og sin Forretning i Galilæa og blev ordineret til at prædike Evangeliet. Paulus, som havde nydt en god Undervisning, lagde sine Pergamenter og sin Popularitet til Side, og med en ubøjelig Uafhængighedsfølelse i sit Bryst og sit Sejlmagerværktøj i Lommen dikterede han

Breve og skar Klyverseil og Solseil i Teltmagerværkstedet »Aquila«, Paulus & Co.« i Corinth. Flere af Paulus' Breve vare skrevne i et af Roms Fængsler; Peters sidste Brev var dateret Babylon; Matthæus Evangelium blev forfattet i Jerusalem, og Johannes Evangelium og Epistler bleve skrevne i Ephesus. Overensstemmelsen i Beretningen af den samme Historie fra otte saadanne Vidner, der havde forskjellig Beskjæftigelse og vare adspredte over hele Verden, er et fyldestgjørende Bevis for dens Sandhed.

Den Maade, hvorpaa Apostlene offentliggjorde deres Vidnesbyrd for Verden, bærer udelukkende Mærke af Sandhed. Stærke i Bevidstheden om at have Ret vovede de endogsaa i selve den Byes Gader, hvor han var korsfæstet, og til de Mennesker, som ihjelsloge ham, at hævde, at Jesus var oprejst fra de Døde. „Vore Fædres Gud oprejste Jesus, hvilken I hængte paa et Træ og ihjelsloge. Denne har Gud ophøjet til en Fyrste og Frelser ved sin højre Haand, at give Israel Omvendelse og Syndernes Forladelse. Og vi ere hans Vidner til disse Ting, som og den Hellig-Aand, hvilken Gud har givet dem, som ham lyde." (Ap. Gj. 5, 30.) Havde Paulus været vidende om, at det, han berettede, var Usandhed, vilde han da have fordristet sig til at appellere til Dommeren, som havde hans Liv i sin Haand, og som kjendte Vigtigheden af disse Fakta? „Thi Kongen er vidende om dette, og til ham taler jeg frimodeligen, efterdi jeg er vis paa, at slet Intet af dette er skjult for ham; thi dette er ikke sket i en Vraa." (Ap. Gj. 26, 26.)

Deres Prædikens Dristighed var dog kun lille i Sammenligning med deres Plans Dristighed, der hverken var mere eller mindre end at omvende hele Verden. Hedningerne havde aldrig drømt om noget Saadant, og Jøderne vare saa forbitrede paa dette Forehavende, at de, da Paulus hentydede til det, raabte: „Bort fra Jorden med en Saadan! thi det sømmer sig ikke, at han skal leve." (Ap. Gj. 22, 22).

Det er mærkværdigt, at medens Apostlene sjældent hentydede til deres mirakuløse Gjerninger og Kræfter (fjorten af Epistlerne indeholde ikke nogen Hentydning til apostoliske Mirakler), men dvæle ved Emnet om et helligt Liv, tage de aldrig i Betænkning at bruge denne Kraft fra den Hellig-Aand, naar de stode overfor Troldkarlen Simon eller en splidagtig Menighed i Corinth eller overfor en Forfølgelse af det ypperstepræstelige Synedrium.

Læs Historien i det tredie og fjerde Kapitel af Apostlenes Gjerninger om den mirakuløse Helbredelse af den lamme, fattige Tigger, som sad ved Templets Dør. Hvem har nogensinde hørt en Bedrager, staaende overfor Dommertribunen, føre sin Sag paa følgende Maade: „Efterdi vi i Dag forhøres angaaende den Velgjerning mod det skrøbelige Menneske, ved hvem han har erholdt Frelse, da skal det være Eder Alle og det israelitiske Folk vitterligt, at ved Jesu Kristi Nazaræi Navn, hvilken I have korsfæstet, hvilken Gud har oprejst fra de Døde, ved dette staar denne helbredet her for Eders Øjne." En saadan Appellation var uigjendrivelig. „Men der de saa det Menneske, som var helbredet, staa hos dem, havde de Intet at sige derimod." Nej, de vare nødsagede til at erkjende det. „Thi et vitterligt Tegn er sket ved dem, som er aabenbaret for alle dem, som bo i Jerusalem, og vi kunne det ikke nægte."

Det er en af de moderne Opdigtelser at benægte Evangeliets Mirakler. Skribenter, Præster, Fyrster og

Filosofer i det første Aarhundrede havde den bedste Lejlighed til at gjøre sig bekjendte med Usandheden af disse Gaver, men de vare ude af Stand til at gjøre det. Hvorfor annammede da ikke alle Mennesker Kristendommen? kunde der spørges. Fordi Mirakler kunne ikke omvende et Menneske imod hans Vilje. Religionen af Evangeliet er ikke kun at tro paa Miraklerne, men at elske Kristus og leve i Overensstemmelse med hans Befalinger.

Apostlenes Arbejde og Lidelser ere i sig selv stærke Beviser for Kjendsgjerningerne af Evangeliets Historie. At prædike en anden Konge, en Jesus, til Romerne, var det samme som at nedkalde Kejserens Straf over dem. Ingen Ting kunde være mere urimeligt i de græske Filosofers Øjne end at tale om Legemets Opstandelse. Aldrig kunde en Plan være mere sikker paa at opvække det hedenske Præstedømmes Raseri, end naar den gik ud paa at fordømme det, hvorved de erhvervede deres Rigdomme. Den mest nedværdigende Forbryder, som omkommer paa Skafottet, er ikke mere foragtelig i vore Øjne, end den korsfæstede Forløser var for det jødiske og romerske Folk.

Hvad kunde da bevirke, at nogle Mennesker med deres Sandsers fulde Brug kunde modstaa Strømmen af en saadan Modsigelse, hvis det var fabrikerede Usandheder, som vare beregnede paa at vinde Popularitet og Magt? Den Religion, som de forkyndte, kunde ikke tilfredsstille sandselige Mennesker; thi netop Vantroende indrømmede, at de prædikede ren Moralitet. Ingen Forudberegning var gjort for at tjene Penge ved deres Prædiken. En af de første Ting, de gjorde, var at bevæge Kirken til at udvælge Fattigforstandere, som kunde bestyre Pengesagerne og give Apostlene Lejlighed til at blive vagtige i Bøn og i Ordets Tjeneste. (Ap. Gj. 6, 2—5). 25 Aar efter kunde de forkynde til Verden, at „indtil denne Time lide vi baade Hunger og Tørst og ere nøgne og faa Mundslag og have intet vist Sted, og arbejde møjsommeligen med vore egne Hænder. Overskjældte velsigne vi, forfulgte taale vi, bespottede formane vi, vi ere blevne som Udskud i Verden, Alles Skovisk indtil nu." (1. Cor 4, 11—13).

Det nye Testamente indledes med Fortællingen om Frelserens Fødsel i en Stald, med en Krybbe som hans Vugge, og et af dets sidste Billeder er det, som fremstiller hans hæderværdige Apostel lænket i et Fængsel, bedende sin Ven bringe sig den gamle Rejsekjortel, som han lod blive i Troas, og gjøre sig Flid med at komme førend Vinteren. (2. Tim., 4. Kap.)

Upopulært og uden Midler — dersom Evangeliet ikke havde været Sandhed, hvorledes kunde det da have haft Forkyndere? Da Paulus havde skiftet Stilling fra Forfølger til Discipel, betragt da det Syn, som Frelseren fremstillede for ham. „Jeg vil vise ham, hvor meget det bør ham at lide for mit Navns Skyld." Paulus erklærer, „at den Hellig-Aand vidner i hver Stad og siger, at Baand og Trængsler bie paa mig. Men jeg agter Intet, holder og ikke mit eget Liv selv dyrebart, paa det jeg kan fuldkomme mit Løb med Glæde." (Ap. Gj. 20, 23—24). Paa et andet Sted tilføjer han: „Af Jøderne har jeg fem Gange faaet 40 Slag mindre et. Jeg er tre Gange hudstrøgen, en Gang stenet, jeg har lidt tre Gange Skibbrud, jeg har været et Døgn i Dybet. Jeg har udholdt mange Rejser, jeg var i Fare i Vandstrømme, i Fare blandt Røvere, i Fare blandt mit Folk, i Fare blandt Hedningerne, i Fare i Byer, i Fare i Ørken, i Fare paa Havet, i Fare blandt

falske Brødre; i Arbejde og i Møje, ofte i Nattevaagen, i Hunger og Tørst, ofte i Fasten, i Kulde og Nøgenhed." (2. Cor. 11, 24—27).

Intet Menneske kan give et større Bevis paa sin Oprigtighed end ved at besegle sit Vidnesbyrd med sit Blod. Dette gjorde Apostlene. Alle, undtagen Johannes, lede Martyrdøden for Evangeliets Sandhed.

Evangeliets Gjengivelse.

Til Jorden ned en Engel kom
Fra Herlighedens Gud.
Til Joseph Smith han vidned om,
At han var kaaret ud
Af Herren selv som den Profet,
Der bringer Evangeliet
Til Jordens Slægter, Tunger, Folk
Og for dem være Sandheds Tolk.

Han efterkom da dette Bud,
Hvormed den Engel kom.
Til sine Venner gik han ud
For at forkynde om,
At Fader, Søn til Jord kom ned
For at tilbyde Verden Fred;
Men paa Betingelser det var,
Som Maaden altid været har.

Men stakkels Gut, han skuffet blev,
Han blev til Latter, Spot.
Ja, meget Ondt han derfor led
Og havde det ej godt.
Mens nogle faa hans Bud adlød,
De Fleste dog ham ønsked' død.
Men dræbe ham var ej saa let,
Før Herren Gud han tillod det.

Dog Tiden gik, og Joseph gav
Sit Vidnesbyrd om Gud.
Og Bud gik over Land og Hav,
Ja, der gik mange ud
At vidne om den store Sag,
Som Herren gjengav paa den Dag,
Da han sin Engel sendte ned;
Men Mange herfor Døden led.

Men Døden er kun Liv for dem,
Som Herren stole paa.
De til et bedre Liv gaa hen
At mere Kundskab faa
Om Herrens store Gjerninger.
Derfor, o Sjæl, taalmodig vær,
Og Du skal se, Guds Sag er bedst
Af Alt i baade Øst og Vest.

Vi og hos os i kolde Nord
Har haft den Lejlighed
At høre disse Herrens Ord
Og Frelse faa derved.
En Gang vi ogsaa samles skal
Med Herrens Folk i Bjergets Dal,
I Herrens Tempel at indgaa,
Hvor vi Velsignelser kan faa.

Peter Nielsen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **George Christensen,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).